

Otava 29. června - 6. července 2013

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Petr P., Míla a Ema, Zbyněk a Barča, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Žán Maré a Marta, Honza A. a Jarča, Pína a Tereza, Martin a Katka, Jana, Verča a Luděk, Markéta a Olda, Vláďa a Lída, Helča S. a Tomáš

Sobota 29. června 2013 (příjezd do Nového Městečka): Rozmary počasí, které provázely v průběhu června dvě kola povodní, pro letošní červencovou vodáckou akci znamenaly to, že jsme byli nuceni operativně týden před vyplutím změnit řeku, již jsme hodlali splout. Zatímco na jiných tocích již voda dávno opadla, tak Lužnice, na niž jsme se původně chystali, stále vykazovala silný nadstav. Příčinou byl nepochybně její charakter řeky meandrující v rovinaté krajině protkané desítkami kanálů spojujících nesčetné rybníky, nyní naplněné až po okraje hrází, uprostřed lužních lesů a luk po povodních nasáklých jako houba.

Opadávala tak zvolna, že bylo jasné, že v prvním červencovém týdnu by plavba rozhodně nebyla bez nebezpečí. Dokonce ještě v pátek byla na prvním stupni povodňové aktivity. Do toho přicházely zprávy o obrovské kalamitě komárů, stromech padlých v korytu a i další informace, jež nás jednoznačně vedly k rozhodnutí změnit plán.

Jako nejlepší volba se nám jevila Otava. Vlastně to byla i jediná reálná možnost proto, že jsme již měli objednané kánoe v půjčovně Dušana Jakubce z Tábora, odkud sem byl závoz lodí jen o něco delší než do Suchdolu nad Lužnicí. Přestože jsme ji splouvali před rokem, vůbec to nevadilo, jelikož se nám zde velmi líbilo, měli jsme přichystaný itinerář, vše vyzkoušené a jen jsme byli odhodláni tentokrát dojet až do Putimi a neskončit již ve Štěkni jako vloni.

Jako první dorazili do osvědčeného krásného kempu v Novém Městečku Vilda a Věra se Štěpánem a Petr, jež pak postupně následovali Míla s Emou, Zbyněk s Barčou, Pavel s Kájou a Pájou a Maré s Martou.

Zabrali jsme si příjemný plácek v lesíku u řeky a zde mezi stromy postavili své vlgvamy. Místečko to bylo opravdu romantické. Otava šplouchala kousek od nás, v okolí nikde nikdo - nejbližší další stany byly asi až tak sto metrů od nás - a tak jsme to zde měli doslova sami pro sebe. I počasí nebylo vůbec špatné. Chvilími sice lehce pokapávalo, ale bylo docela teplo.

Usadili jsme se do sedaček, trochu si v klidu povídali a samozřejmě dali i nějaké ty kalíšky na uvítanou.

Když jsme se podívali na Otavu, mohli jsme vidět, že docela pěkně teče a bylo zřejmé, že je o něco více vody než vloni, kdy jsme první den táhli lodě asi kilometr a půl po kamenech jako burlaci. Věřili jsme proto, že tentokrát budeme této strasti ušetřeni.

K večeru jsme se přesunuli na pivko do kempovní hospůdky, kde proběhlo i několik rund rumíků s nezbytnou zapítkou. To již přijely dnes poslední posily: Honza A. s Jarčou. Božkovského nektaru zde ale měli pouze dvě butylky, které vydržely jen krátce. I proto jsme se později zase vrátili k ohni. No - k ohni - mokré klacíky a klády nějak nehořely, spíše čmoudily, a ani kouzelník Vilda tahající „králíky z klobouku“ (lahve rumu z auta) a kopající do klád se slovy: „To potřebuje rozžhavit...“ tomu nedokázal moc pomoci. Honza, Maré a Zbyňa tedy alespoň vytáhli kytary a zahráli. Pak začalo pršet, ale někteří jedinci dešť přečkali a ti nejvytrvalejší (Zbyňa, Vilda, Kája) nakonec vydrželi asi až do čtyř hodin...

Neděle 30. června 2013 (Nové Městečko – Dobruška; 13,5 km): Ráno jsme po včerejším náročném večeru a docela chladné noci vstávali postupně a mnozí nelehce. V klidu jsme se nasnídali a vyčkali příjezdu Dušana Jakubce s šesti zapůjčenými kánoemi, který dorazil kolem půl jedenácté. Honza s Jarčou pořád ještě spali, tak jsme jim z kánoí vystavěli kolem stanu ohrádku.

Pak již jsme začali balit a řidiči se vydali s auty do Dobrušky, kde již na ně čekali Pína s Terezou a Martin s Katkou dorazivší až dnes. Postavili zde stany a Vildovým a Petrovým autem se vrátili zpět do Nového Městečka. Jen Míla s Emou, kteří se letos rozhodli pro vodu bez vody, odjeli na toulky po krásách Jižních Čech s tím, že si nás někde za pár dní zase najdou.

Na začátku došlo sice ještě k drobnému zmatku, když jsme zjistili, že vlastně nemáme posádku do lodi pro Janičku, která měla dorazit až večer, ale nakonec jsme se přeskupili a kolem druhé hodiny konečně vyrazila naše flotila deseti kánoí ve složení: Pavel – Pája, Maré – Marta, Honza – Jarča, Pína – Tereza, Petr – Štěpán, Zbyňa – Barča, Katka – Věra a singlující Kája, Martin a Vilda.

A hned od začátku nabraly naše kánoe příjemnou rychlost v mírných peřejkách, které nás pak unášely zalesněnou krajinou až do Sušice. Vody bylo dost, Otava měla docela slušný stav - kolem padesáti centimetrů na vodočtu v Sušici, což bylo o 15 cm více než vloni a tedy to, co jsme potřebovali. Nicméně k úplnému ideálu přeci jen ještě trochu chybělo, takže jsme museli v delších obloucích slalomovat mezi kameny a mělkými částmi toku. I počasí bylo po celý den velmi slušné - mohlo sice být o něco tepleji, ale jinak bylo jasno a slunečno.

Záhy jsme dopluli k silničnímu mostu přes řeku, sklouzli prostředním ze tří ramen pobožený jezík a vedli svá plavidla zurčící peřejkou až k místu, kde se za táhlým ostrůvkem spojovala dvě říční ramena. Tento exponovaný úsek se ale nedal jen tak a vyžádal si své vodní „oběti“. Nejprve se cvakli Zbyněk s Barčou a o kousek dále ještě Katka s Věrou.

O kus dál nás čekal jez [Dlouhá ves](#), který jsme stáhli napravo přímo přes nově zde nainstalovaný gumový vak a pak pokračovali v plavbě. Právě pod tímto jezem, kde je část vody odváděna do náhonu, vloni začínala „poušť“, přes níž jsme své kánoe táhli v rolích nedobrovolných burlaků. Nyní to ale bylo úplně o něčem jiném - svižný proud nás rychle nesl mírnými peřejkami, které jsme si doslova vychutnávali. Tam, kde jsme se vloni mořili přes hodinu, jsme letos propluli asi za deset minut.

Na jezu [Páteček](#), který jsme v pohodě sklouzli podél levobřežní navigace, jsme narazili na partičku ze Slovenska, která byla sice nadstandardně vybavena, ale přesto jim uplavala Pálava zaparkovaná na mělčině před jezem a sama si sjela bez úhony jez. To se ukázalo jako asi nejbezpečnější způsob jeho překonání, protože zadáci z dalších dvou Pálav při sjíždění vypadli z lodí!

Pomalou jsme se blížili k Sušici a naše žaludky se již hlásily o svůj příděl.

„Zastavíme v Pivní zahradě, tam to vždy bylo dobré,“ byl náš plán, který však vzal za své, když jsme ji našli opuštěnou a zavřenou. Chvilí jsme pak zvažovali návštěvu restaurace u prvního sušického jezu Na Fufernách, ale zážitky z předchozích let byly tak otřesné, že jsme se nakonec „kousli“ a dojeli až do Dobrušky.

Na jezu [Na Fufernách](#) jsme kánoe trochu náročněji přetáhli do vyústění přepadu náhonu na pravém břehu. O kousek dále jsme zaznamenali již třetí dnešní cvaknutí, jehož aktéry se nedobrovolně stali Petr se Štěpánem, poté co do nich trochu „štrejchly“ Katka s Věrou. Samozřejmě nerady. Petr, kterého předtím všichni odrazovali od toho, aby si nechával svůj nový mobil jen tak volně v kapse, ho tím vystavil koupeli, která mu evidentně neudělala dobře, a tak se urazil a přestal komunikovat (myšleno mobil, ne Petr).

Překonání [Panského jezu](#) bylo snadnější, stačilo ho skoníkovat podél pravého břehu. Pak jsme ale museli kánoe přetáhnout přes asi 100 metrů dlouhou mělčinu. Následující plavba již byla

pohodová, neboť Otava opět začala hezky téct. Zdolali jsme [dva prahy a jížek Solo](#) a také lahůdkový [Chmelenský jez](#) s ukázkovou šlajsnou. Zde si to nejvíce užil Kája, který si ho sjel nejprve sám a pak ještě dvakrát na háčku s Honzou.

Kolem šesté jsme konečně dopluli do Dobrušky. Zatímco Barča odvezla řidiče pro auta do Nového Městečka, ostatní již notně vyhládlí se po převlečení vrhli do místního bufetu a nacpali zde do sebe nějaké ty párky a v mikrovlnce ohřáté polotovary - halušky apod. To Martin s Katkou byli na večeři připraveni lépe, když si z rodinné oslavy, na níž byli před vodou, dovezli špízy, jež si nyní ogrilovali. A zbylo i na ostatní - mňam.

Večer jsme se rozsedli kolem ohně vzplanuvšího z dříví zakoupeného Honzou za kilčo od správce a též klacků přitáhnutých z okolních luk a mokřin. Bylo ho třeba, protože teplota klesla opravdu hodně hluboko. Holomrazu jsme vzdorovali tím, že jsme na sebe navlékli teplé oblečení a kdo mohl, tak se ještě zabalil do deky. Velmi účinným se ukázala také konzumace ohnivé vody. Věra to zdokonalila tím, že rum zapíjela grogem, v čemž jí zdárně sekundovala Katka, která za zapitku zvolila Hu-Hu. Maré s Honzou k tomu vytáhli kytary a hudebním soubojem se sousedící skupinou Slováků navázali na podvečerní kazoovové jamování, kdy jsme během asi hodiny „zatroubili“ ne jeden světový i domácí hit.

Kolem jedenácté zavřeli bufet, čímž byla přerušena dodávka točeného pívka, ale měli jsme vlastní zásoby, tak nás to nevyvedlo z míry...

Pondělí 1. července 2013 (Dobruška – Velké Hydčice; 11,0 km): Sluníčko, které od samého rána pražilo do našich stanů, čímž zvedlo teplotu uvnitř na asi třicet stupňů, nás vyhnalo ven již mezi osmou a devátou. Během snídaně, při níž jsme si pochutnali i na čerstvých rohlících včera objednaných v bufetu, přijely další posily: Jana, Verča a Luděk. Verča s Luděkem pak ještě zajeli do Sušice pro objednanou kánoí, se kterou brzy připluli za ostatními do Dobrušky. Řidiči pak vyrazili do Velkých Hydčic, kde v téměř prázdném kempu postavili stany a stejně jako včera se vrátili zpět Vildovým a Petrovým vozem.

Ještě před vyplutím jsme si v Dobrušce dali v bufetu pívko, malinovku a párky a protože nás čekala jen krátká - 11 kilometrů dlouhá - trasa s jediným jezem, ani jsme moc nespěchali a začali uvažovat o druhém pivíčku. Tuto lákavou myšlenku nám z hlav vymazala početná skupina děcek, jež připlula s rodiči a nahrnula se s řevem do bufetu.

Chvatně jsme začali nakládat bagáž do lodí a urychleně vyplouvali. Na vodě jsme se ale zase zklidnili, srazili k sobě a nechali se unášet slušně tekoucí Otavou. Nadešel čas vytáhnout, co kdo „navaril“: Hu-Hu, bavoráka, pívko, víno ...

Jen občas opouštějíc soulodí, například když krajní loď byla proudem nahnána na břeh či do křovin, jsme dopluli až k mostu pod Rábím, kde jsme měli naplánovanou zastávku, abychom si do vesnice konečně došli na nějaké dobré papání. Jen Honza s Jarčou byli nějak duchem mimo a jedoucí zrovna vpředu přejeli. Sice se později vrátili proti proudu, ale to již byli ostatní na cestě do vesnice. Čekali tedy na břehu a k dovršení smůly měli peníze u Marého.

Po výstupu do vesnice s dominantou zříceniny gotického hradu jsme zamířili do Rábské hospůdky, kde jsme se usadili na zahrádce a záhy si již pochutnávali na objednaných jídlech - plněných knedlicích, brabcích, kachničkách, řízcích ...

Později s nacpanými pupíky jsme se dokulili zpět k lodím a vydali se na další plavbu. Jediný dnešní jez [Podrábský mlýn](#) jsme sklouzli po spádové desce. I nováček Luděk byl úspěšný, ale pouze do doby než ho pod jezem nahnal proud na větev, která ho spolehlivě poslala do vody.

Do Hydčic jsme dorazili kolem páté hodiny. Jako po celý den bylo krásně, sluníčko pralo plnou silou, a tak jsme se většinou jen povalovali u stanů a později pak posedávali u dřevěných lavic kolem ohniště popíjeli chlazené nápoje nošené z nedalekého bufetu. Pína přitom laškoval s babčou výběřčí, která nás přišla skásnout a pak nám poradila, abychom si vzali chroští za její správcovskou boudou, což jsme bez váhání učinili. Zásoby jsme doplnili

sesbíráním klacků z okolních opuštěných ohnišť a též zakoupením několika polínek za nelidových 100 Kč.

To již s námi byly i Helča a Natálka, které dorazily vlakem po několikerém přestupování a dlouhé úmorné cestě z Prahy.

Večer jsme zažehli oheň, Pavel, Maré a Honza vytáhli kytary (později se přidal i Zbyňa), hrálo se, zpívalo, povídalo, popíjelo, a protože bylo na rozdíl od včerejška docela teplo, byl to opravdu pohodový večer.

Později se k nám přišel družít Kájův jmenovec se svojí mamčou, které jsme zapojili do naší „kalíškované“ - jelikož ale probíhalo již asi patnácté kolo, tak měli ztrátu ...

Úterý 2. července 2013 (Velké Hydčice – Střelské Hoštice; 8,8 km): I v úterý jsme pokračovali v plavbě dle itineráře, který nás vedl do hezkého kempu ve Střelských Hošticích. Trasa byla sice kratší, jen necelých devět kilometrů, ale byla doslova prošpikována jezy, jichž nás čekalo sedm včetně toho posledního u kempu v Hošticích.

Ráno jsme vstali i dnes docela brzy - opět nás vyhnalo sluníčko - a ti, kdo to stihli, se ještě stačili rozloučit s Petrem, který odjížděl za pracovními povinnostmi.

Po snídani a sbalení bagáže přešli řidiči s auty do Střelských Hoštic, kde v pekelném vedru postavili podkovu našich stanů a po osvěžení v bufetu se vrátili zpět, tentokrát vezení Pavlem a Zbyňkem.

Kolem jedné jsme konečně vypluli. Posádky se jen drobně obměnily, když Kája přenechal Tsunami Helče a nalodil se k Janě. Vlhký vzduch nad řekou nás příjemně chladil a záhy jsme se pobavili při zdolávání [Prácheňské jezu](#), byť to byla snadná záležitost - jen jsme jen sklouzli po spádové desce v pravé části toku.

Dva kilometry do Horažďovic jsme pak zdolali poměrně rychle a pak udělali zastávku na pravém břehu u [jezu Rosenauer](#), který splula přes metrový schod ve šlajsně jen Helča a pětiletý s posádkou: Kája – Štěpán, Pína – Tereza, Honza, Martin – Maré a Natálka – Zbyňa. Ostatní své kánoe raději jen stáhli. Mezitím jsme zamířili do bufetu, který se do našich myslí navždy zapsal vzpomínkou na jedinečný eko-echt-bio-veganský párek vyrobený pravděpodobně ze sta procent z odpadů po výrobě hnojiva. Tuto lahůdku aspirující na absolutní vítězství v soutěži o „šmakuládu tisíciletí“ sice okusili jen někteří jedinci (počet těch, kteří ji následně dokázali i pozřít, byl ještě výrazně nižší), ale ostatním stačil jejich slovní komentář a pohled na jejich reakci. Komické bylo, že ho jako pozornost (ještě netušíc jaká hmota se skrývá uvnitř) donesli Maré Martě a Honza Jarušce.

Zastihla nás zde i průtrž mračen, která však trvala asi jen dvě minuty a přečkali jsme ji schováním pod slunečníky.

Pak již následovala plavba Horažďovicemi a jejím předměstím, během níž jsme přenesli po levém břehu kánoe přes vysoký [jez Mrskoš](#), stihli při srážcece nakrmit početné hejno kachen, sklouzli po spádovce [jez Jarov](#) a pak i po rovném úzkém levobřežním skluzu lehce adrenalinové [Svaté Pole](#). Tok je před tímto jezem zúžený skoro na polovinu, takže se zde valí přes jeho korunu silná masa vody, jež pod skluzem zvedá pěkného kokrháče. Jízda ve dvou znamená obvykle cvaknutí, takže jsme zvolili bezpečnější splutí pouze v jednom. Jen Kája ukecal Verču, ať to s ním zkusí, a nakonec byli úspěšní. Při nájezdu přitom začal Verče v barelu zvonit mobil, což okomentovala ke Kájově úžasu slovy: „To není telefon, to je budík na prášky proti stresu.“ Završila to tím, že po vylití lodě ještě stihla předvést ukázkového „břehuláka“.

Na posledním jezu, jímž byl asi půl kilometru před koncem dnešní plavby [Kozlov](#), pro změnu pobavil ostatní estrádním kouskem Pavel. Jez byl nesjízdný, a proto jsme zde kánoe skoníkovovali podél levého břehu. Vše probíhalo bez větších komplikací do okamžiku, kdy přišel na řadu. Žlababu již spouštěl dolů, ale když přitom sestupoval po kamenné navigaci

smáčené odstříkující vodou, uklouzl a valivým pohybem „předběhl“ svoji loď. Jak se snažil zachytit koňadru, uklouzl ještě jednou a málem se skulil až do vody. Žlababu tak zastavil o kus dále Zbyněk.

Kolem páté hodiny jsme dopluli do kempu ve Střelských Hořticích. Znovu jsme se zde setkali s Mílou a Emou, kteří si nás našli, ale naopak se rozloučili s Verčou a Luděkem odjíždějícími domů.

Na večeri jsme se vydali do nedalekého motorestu a podobně jako vloni jsme si zde pochutnali na cmundách, řízcích, smažácích, ovocných knedlících a jiných dobrotách.

Večer jsme se pak tradičně sesedli kolem ohně vzplanuvšího ze zbytku dříví z Dobršína a nově dokoupeného zde v Hořticích. Povídalo se, Zbyňa hrál na kytaru, zpívalo se, Helča vařila grog ve velkém a my popíjeli vše, co teklo, a nejvíce pivko z bufetu ...

Středa 3. července 2013 (Střelské Hořtice): Na středu jsme měli naplánovaný den volna, abychom si uprostřed našeho vodáckého putování odpočinuli a vyrazili za nějakou tou kulturou. Kemp v Hořticích byl k tomuto účelu ideální, protože se nám tu už před rokem velmi líbilo.

Ráno jsme se po náročné noci pěkně dlouze prospali a pak v klidu posnídali. Bylo teplo, ale pod mrakem s drobnými přeháňkami. Někteří z nás vyrazili na nákup do blízkého řeznictví - možná z nostalgie, možná proto, že retro je v módě. V tomto skanzenu socialismu se totiž v chladícím boxu bály o život dvě půlky salámu a to bylo asi vše. Při koupi rohlíků jsme se téměř styděli, že vykupujeme tento „snědený krám“.

Pak již jsme se rozjeli do „všech světových stran“. Pavel, Helča, Kája a Pája doplnění Štěpánem absolvovali výlet do Strakonic, kde navštívili místní hrad s muzeem a vyhlídkou ve věži Rumpál. Po obědě v hradní restauraci a nákupu v Kauflandu, při němž je zastihl mohutný přívalový déšť, přešli do Horažďovic, kde země praskala suchem. Zde se vydovářili v krytém akvaparku. Pája přitom stihla ukázat, jak umí skákat šipky do bazénu s hloubkou metr a půl. Výsledkem byl prokouslý ret a rozbitá rovnátka. Alespoň, že si s ostatními užila jízdu na tobogánu, plavání v divoké řece či relax v perlivce.

Druhá velká skupina ve složení: Maré, Marta, Honza, Jarča a Jana zamířila do Písku, kde si prohlídla zdejší slavný gotický kamenný most. Pak pokračovala dál do Protivína. Úmysl navštívit místní pivovar vzal za své již na vrátnici tohoto všeobecně prospěšného zařízení. Stejně dopadli na nedaleké krokodýlí farmě, kde bylo také zavřeno, a tak se ještě cestou zpět stavili ve Strakonicích.

Nejdál se vydali Martin s Katkou, kteří si udělali turistický den, při němž vyšlápli k Černému a Čertovu jezeru na Šumavě...

V podvečer jsme v kempu poseděli v bufetu, ale více u stanů, kde se grilovaly burgery, špízy a klobásy, děti házeli frisbee a nad našimi hlavami poletovali čápi a klenula se duha.

Večer u ohně se tentokrát chopili kytar Pavel a Maré, neboť s takovým množstvím kytaristů, jakým disponujeme, jsme si mohli dovolit hrát na směny, neboli se během naší vodácké dovolené prostřídávat. Povídalo se a zpívalo. Rumík jsme dnes ani nerozlévali do kalíšků, ale putoval v lahvích a za ním jako zapitka Lemond. Bez kalíškového rituálu tomu ale přeci jen něco chybělo.

Již za tmy pak dorazili čerstvouši: Lída, Markéta a Olda.

Před půlnocí začalo docela výživně pršet, takže jsme se přesunuli do úkrytu zastřešené terasy bufetu. Ten již byl bohužel zavřený, takže jsme si donesli vlastní zásoby a rozjeli lehčí rumovo-kytarovou smršť. Po Rikatádu nás ale přišel ztišit majitel s tím, že v jedenáct musel zavřít hospodu pro nezájem - no asi jsme si chodili od ohně pro málo piv - a teď to tu takhle žije. Bývali bychom v zastřešeném sezení mezi bufetem a tábořištěm, ale bylo to tu již obsazené jinou partou, která měla svoji hudbu. No tak jsme se trochu ztišili, stejně nás už tu

moc nezbylo. Pospávající Vildu ještě přišel budit maník z jiné party, že je to jejich Luděk, tak jsme mu vysvětlili, že musí hledat jinde. Později přestalo pršet, tak se pár posledních trosek ještě přesunulo k ohni ...

Čtvrtek 4. července 2013 (Střelské Hoštice – Strakonice; 11,6 km): Přestože jsme měli za sebou „sanitární odpočinkový den“, zdaleka ne všichni jsme byli po ránu v nejlepší kondici, takže vstávání se trochu protáhlo. Po snídani, sbalení bagáže a poté, co nám z půjčovny dovezli kánoe pro Markétu a Lídu (Žbluňk dnes nechaly na střeše auta, protože Oldu angažovala jako zadáka do Tsunami Helča), vyrazili řidiči směrem do Strakonic, kde byl v kempu Podskalí cíl naší dnešní plavby. Zde zbudovali tábořiště, což se neobešlo bez zaznamenání-hodného okamžiku, kdy si Maré přejel autem tyčky od svého stanu, jež se naštěstí ukázaly jako mimořádně odolné a vydržely to. Čísi myšlenka vrátit se dnes hromadně autobusem dopadla o poznání hůře, protože z kempu na autobusové nádraží to nebylo zrovna „coby kamenem dohodil“ a ke všemu jim autobus ujel před nosem. Než se dočkali dalšího, čas utěšeně ubíhal, takže se nakonec do Střelských Hoštic vrátili až ve tři hodiny.

Aby toho nebylo málo, rozpomenul se Pína, že zabezpečil svá pádla proti ukradení jejich pečlivým ukrytím ve svém „brčičku“, jež bylo ovšem nyní zaparkováno ve Strakonících. Později jsme ale zjistili, že to nebyl průvodní jev nestupujícího Alzheimerera, ale naopak ďábelský kalkul. Měli jsme totiž jedno pádlo navíc - pro zadáka, jímž ale dnes byla Tereza. Přínulátko tak bylo odsouzeno do role ležícího háčka - pozorovatele.

Konečně jsme vypluli, když jsme nejprve kánoe přetáhli pod polosuchý jez u kempu. A již tu byl další zádrhel, neboť Martin s Katkou si na břehu při vyplutí zapomněli barel, který jim ale naštěstí kdosi z naší výpravy dovezl.

Bylo teplo a polojasno, a tak přestože jsme vypluli poměrně pozdě, nikam jsme se nehnali. Koneckonců stejně jako po celý týden jsme měli trasu naplánovanou s ohledem na to, abychom si ji především užili!

První jez v Horním Poříčí jsme si sklouzli v jeho levé části, druhý v Dolním Poříčí jsme pak stáhli po sakra kluzké spádové desce. Moc to zde neteklo, a tak jsme se často sráželi - takto jsme se dostali až do Katovic, kde jsme zdejší vysoký jez přenesli dlouze po pravém břehu.

Nahodili jsme kánoe na řeku, která zde k našemu potěšení začala konečně trochu proudit a nést nás svižně vpřed. Ještě jsme stihli dát hvězdu a poté již připlouvali k předměstí Strakonic. Zastavili jsme na hrázi přepadu do odlehčovacího ramene a poté se již nechali peřejkou s cvičnou „slalomkou“ donést do kempu.

Ten sice nebyl tak pěkný jako ty, v nichž jsme strávili předchozí noci, ale přesto to zde docela šlo. Přes můstek se z něj dalo přejít na ostrov s bufetem, kam jsme zamířili na pivko a něco k snědku, například na grilovanou klobásku či kuřecí stehno. Zde nás také našel Vlád'a, který přijel z Prahy až dnes. Zpočátku zde bylo docela plno, takže většina z naší party se vrátila ke stanům, kde později zažehla oheň.

Na ostrově zůstala jen devítka: Vlád'a a Lída, Pína a Tereza, Pavel a Helča, Kája, Markéta a Olda. Vylepený plakát je totiž lákal na diskotéku DJ Franty Mareše (asi nějakého Marého strejdy), který to pak později rozjel „jako za mlada“. Byla to taková správná letní vesnická zábava, při níž se hrálo vše, co si kdo přál, nebo co DJ napadlo. Rockové pecky byly střídány lacinými diskotékovými hity z domova i ze světa. Největší šíleností ale jednoznačně byl song, ve kterém jakási „zpěvačka“ dokola komusi sdělovala: „Máš nejhezčí zadek na světě“. To se fakt nedalo vydržet, takže jsme se doslova váleli smíchy po zemi. Zejména Tereza z toho dostávala doslova záchvaty.

Mnozí návštěvníci této hudební show byli také docela exotická zjevení - pochopitelně včetně naší skupinky. Zaujala nás například paní v červených kalhotách, která se svojí lesbickou partnerkou - obě daleko za nejlepšími lety - trsala stále stejný tanec se stejnými kroky a ve

stejném tempu, ať už DJ hrál AC/DC nebo Michala Davida. Také pán v plíšňové bundě potvrdil, že módní prvky se stále opakují a vrací.

A do toho my posilnění množstvím Strakonických dudáků jsme se nenechali zahanbit a trsali jako o život. Dokonce i Pína se několikrát dostal do kola a to už je známka punku!

O půlnoci musel DJ v souladu s obecní vyhláškou ukončit produkci, takže jsme se pak přesunuli za ostatními (tedy těmi, kteří zatím neodešli spát) k ohni a společně zde ještě nějakou chvíli pobýli...

Pátek 5. července 2013 (Strakonice – Štěkeň; 10,6 km): Ráno nás probudil výživný slejvák, který trochu znervóznil zejména Pavla s Helčou, kterým se v předsínce jejich „radnice“ začalo vytvářet jezírko. Naštěstí se ale počasí umoudřilo, déšť ustal a dokonce vysvitlo sluníčko.

Naším dnešním cílem bylo tábořiště ve Štěkni, kam řidiči převezli auta a postavili tam stany v jediném volném trochu slušném místě. Jinak to zde ale byl jednoznačně nejhorší kemp v celém povodí Otavy. Po osvěžení malinovkou a pivem se vrátili s občerstvovací zastávkou na benzínce zpět do Strakonice, tentokrát vedeni Honzou a Marém.

Před vyplutím jsme ještě chvíli poseděli v bufetu na ostrově a pak se již konečně nalodili do kánoí a odrazili od břehu. Na úvod nás čekalo přenášení dvou strakonických jezů. U prvního - vysokého [Pětikolského](#) pod hradem - jsme museli loď přenést asi sto metrů a pak je ještě spustit na řeku po dlouhé dřevěné skluzavce, ale přesto jsme se zde moc nezdrželi. Ještě rychleji jsme obdobným způsobem po levém břehu překonali stabilizační [jez Na Křemelce](#). Bylo pod mrakem, v jednu chvíli dokonce drobně sprchlo, ale bylo teplo, takže jsme pluli zcela v pohodě.

V necelé půlce dnešní trasy jsme dorazili k jezu [Slaník](#), který byl sjízdný, a tak jsme ho bez zbytečného rozmýšlení postupně spluli šlajsnou - letos dokonce bez ztráty květinky. Pod jezem jsme udělali společnou skupinovou fotku a pokračovali dál. Už nám docela kručelo v bachorech a představa, že hlad budeme nuceni zahnat v bufetu štěkeňského tábořiště s jeho žalostnou nabídkou, nebyla vůbec lákavá. Naštěstí se před námi v tu chvíli objevily domky vesnice Slaník, kde nás reklamní cedule v pravotočivé zákrutě zvala k návštěvě místní osvěžovny. To byla jasná neodmítnutelná výzva, kterou nešlo nevyslyšet, a tak jsme zastavili. Zrovna v tomto místě však řeka zrychlovala v krátké peřejce, která málem odsoudila k vyhladovění Martina s Katkou a zejména Pínu s Terezou. Ti totiž pluli v čele naší flotily a na rozdíl od ostatních včas nezastavili, takže se pak museli trochu poprat s proudem, aby se dostali zpět za ostatními.

Za svoje úsilí však byli spravedlivě odměněni, protože hospůdka byla útulná - taková ta příjemná vesnická putyka vyzdobená malůvkami místního karikaturisty, ale i například kajakem zavěšeným pod stropem. Nás ale pochopitelně nejvíce zajímala nabídka kuchyně, jež zcela uspokojila naše chutě. Brzy jsme tedy posílali do pupíků sousta gulášků, mega kolen, smažáků či langošů. K tomu pivko či limo - a bylo nám dobře ...

Po obědě jsme začali zdolávat zbývajících pět kilometrů, jež jsme absolvovali v poklidu. Jen závěrečný volej před štěkeňským jezem nás už moc nebavil, zejména když se na nás začali slétat komáři, co byli žízňiví stejně jako my po celý týden.

Pak již nás čekala lahůdková [šlajсна](#), do níž jsme bez váhání vpluli, a to buď v jednotlivých kánoích nebo spojeni v katamarán (Maré, Jana – Kája, Martin – Katka a Honza – Vláška). Vilda se Štěpánem moc neřešili, že jedou v laminátce, a ta jim za to vynadala zlověstným křupnutím. Ostatní jen shora s napětím čekali, zda uzří pod jezem vyplouvat loď vcelku nebo to dopadne jako ve „Svatební cestě do Jiljí“. Naštěstí se ale ukázalo, že i staré dobré laminátky něco vydrží.

Olda s Markétou asi již tušili, že sprchy ve zdejší kempu nejsou žádný šlágr, a tak se vykoupali raději rovnou v řece. Poté, co je zalila voda v mohutné vlně zdvihající se pod

šlajsnou, se obrátili a proprání rychlým silným proudem se zastavili až u jednoho ze dvou ostrůvků, které o kus níže dělily Otavu na tři ramena.

V tábořišti jsme se pozdravili s Mílou a Emou, kteří si nás po dvou dnech opět našli, a také s Helčou ml. a Tomášem, co přijeli jen tak na návštěvu. Naopak jsme se později rozloučili se Zbyňou a Barčou. Ti to mají domů na Moravu přeci jen dál než ostatní, takže vyrazili již dnes. Ještě předtím zavezli Honzu s Marém pro auta do Strakonice. Ti pak při návratu udělali nákup toho, co si u nich kdo objednal. Při tom došlo ke komickému omylu, když Honza koupil Vlád'ovi sedm krabiček startek, ačkoliv chtěl jen jedny, ale napsal si to na objednávku nečitelně.

„Nechcete někdo začít kouřit startky?“ nabízel je pak Vlád'a marně k odprodeji...

Večer jsme seděli u ohně, který svými plameny postupně sžíral velké množství větví dotážených kluky z lesa. Vlád'a, Honza a Maré hráli na kytary, povídalo se a zpívalo. Vilda si potáhnul z putovního brčka a pak tančil a přikládal na oheň rovnou celé stromy ...

Sobota 6. července 2013 (Štěkeň – Putim; 12.6 km): Poslední den naší Otavské plavby započal nezapomenutelným zážitkem. Na záchodcích totiž přestala téci vody, takže začaly brzy „lákat k návštěvě“ kupicemi hoven, jež ze sebe po ránu vyprazdňovali tábořící vodáci, kolaři, turisté apod. Postarší pán tábořící za námi z toho důvodu odmítl zaplatit kempovné - no tedy říkal ještě i něco o dětech hrajících do rána na kytaru... Drzoun jeden.

Raději jsme po snídani hned sbalili a převezli auta do plánovaného cíle u Putimi na soutoku Otavy a Blanice. Čas nám výrazně ušetřilo, že sem s řidiči zajeli a pak je odvezli zpět Míla a Tomáš. Ti pak s Emou a Helčou ml. odjeli domů, zatímco my kolem půl jedné vyrazili opět na řeku.

Pozvolna jsme pluli vpřed po zde nepříliš proudící Otavě a hned po dvou kilometrech se před námi objevil první, bohužel nesjízdný, [jez - Přeborovice](#). Kánoe jsme přenesli či skonikovali podél levého břehu a pokračovali dál. I dnes bylo pod mrakem, ale teplo.

Další vodní překážkou byl necelý metr vysoký [jezík Pangl](#), které jsme bez jakýchkoliv potíží (když se nepočítá šplouchnutí vody, jež Martinovi vymalovalo na tváři nezapomenutelný výraz zdárně zvětšený fotografy) sklouzli po spádové desce u levého břehu. Vlád'a s Kájou na závěr zkusili i šlajsnou, která je sice dost zalila, ale dali jí.

Na [jezu Jirkal](#) o několik set metrů dále jedna polovina z nás lodě přehodila zavřenou šlajsnou, druhá je pak přetáhla z náhonu u pravého břehu.

O kilometr níže jsme se přiblížili Kestřanské peřeji, již kilometrůž hodnotí jako WW II. Raději jsme se tedy na tu „divočinu“ přichystali, ale nakonec z toho byla jen slabá jednička. Ale potěšila.

Byli jsme již notně hladoví, ale nikdy žádný poutač na hospodu natož bufýtek na břehu. Řekli jsme si, že už to dojedeme do Putimi a najíme se až tam - později se ukázalo, že to bylo moudré rozhodnutí.

Poslední jez naší plavby, jímž byl [Zátavský mlýn - Kestřany](#), byl opět sjízdný, a tak jsme si jej vychutnali sklouznutím po spádové desce podél pravého břehu.

Kolem čtvrté hodiny jsme dopluli na soutok Otavy s Blanicí. Vytáhli jsme lodě na břeh a než jsme se stačili převléknout a sbalit, začalo pršet. A to fakt výživně! V přívalovém dešti začaly odjíždět první naše auta: Pína s Terezou, Martin s Katkou a Janou, Honza s Jarčou.

Ostatní se schovali před deštěm na terase zdejší restaurace a zde si pochutnali na opravdu poutivých velkých kuřecích řízcích a smažáku. Maré, který do sebe natlačil asi desátý smažák na této vodě, nás pak pobavil, když vylíčil svůj telefonát se ségrou: „Prý na mne doma čeká hromada smažáků a hranolek!“

Pak již domů zamířili i poslední členové naší výpravy: Vláďa s Lídou a Markéta s Oldou, Maré s Martou, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou. Jako poslední, kolem šesté, pak Pavel s Helčou, Kájou a Pájou, kteří se trochu zdrželi čekáním na odvoz půjčených lodí.

Jedno je ale jisté - to že všichni určitě odjížděli když ne nadšeni tak alespoň spokojeni, protože se nám to letos opravu, ale opravdu povedlo!